

ΑΡΘΡΑ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΣΑΠΗ

Η «πολιτική της ζαρντινιέρας» απομονώνει ένα περιστατικό από το πλαίσιο που το δημιουργεί, το συμπιέζει με άλλα συναφή περιστατικά, το αιτιολογεί

αποδίδοντάς το σε ατομικές συμπεριφορές ή σε συγκυριακά φαινόμενα και το αποδέχεται ως τον κανόνα ή το καταδικάζει ως την εξαίρεση του κανόνα και φαίνεται να είναι μια πολιτική πρακτική γενικευμένης εφαρμογής από τη Ν.Δ. και σιωπηρής αποδοχής από το συμπολιτευόμενο ΚΙΝ.ΑΛΛ. Ένας πολίτης αντιμετωπίζει τη βία, η προσβλητική και καταφανώς έκνομη πράξη αστυνομικών σε κεντρικό δρόμο της πόλης και το γεγονός αυτό επαναλαμβάνεται τον τελευταίο καιρό με ταυτόσημα χαρακτηριστικά. Μια αγέλη αστυνομικών επιτίθεται χωρίς λόγο σε ένα, κατά κανόνα νεαρό, άτομο. Πολλοί μαζί βρίζουν, προπηλακίζουν, κακοποιούν και γυμνώνουν έναν άνθρωπο παραβιάζοντας επιδεικτικά τις δικαιοδοσίες τους και φυσικά καταπατώντας τα δικαιώματα του πολίτη.

Οι εγκληματικές αυτές πράξεις, εάν και όταν δημοσιοποιούνται και καταγγέλλονται, προκαλούν διαχρονικά πανομοιότυπες αντιδράσεις από τις εκάστοτε ηγεσίες της αστυνομίας.

Κάλυψη στην αστυνομική αυθαιρεσία

Τα γεγονότα ανασκευάζονται και επιχειρείται με αφελέις ισχυρισμούς του τύπου «το θύμα γλίτσησε και έπεσε» ή «η σφαίρα εξοστρακίστηκε» να συμπιηστεί εντέλει η βία των δραστών - αστυνομικών με υποθετικές πράξεις ή προθέσεις των θυμάτων ή γεγονότα της συγκυρίας καταλήγοντας στην ανεκδοτολογική πια δήλωση περί διενέργειας ΕΔΕ και της καινοφανούς παραπομπής στον Συνήγορο του Πολίτη. Η μεροληπτική ορατότητα των αρμόδιων εισαγγελέων παραβλέπει τις καταγγελίες ακόμα κι όταν τεκμηριώνονται με μαρτυρίες και φωτογραφίες που αποτυπώνουν τα εγκλήματα αυτά, οπότε και δεν ασκείται καμία αυτεπάγγελτη δίωξη. Η κυβέρνηση, διά των αρμόδιων και αναρμόδιων υπουργών της, προσφέρει ευθεία πολιτική κάλυψη στην αστυνομική αυθαιρεσία χαρακτηρίζοντας τα περιστατικά αυτά ή ως μη συμβάντα ή ως μεμονωμένα περιστατικά, τα οποία αποτελούν εξαίρεση του κανόνα, και αποδίδει στη δημοσιοποίησή τους δημιουργία εμποδίων στην εφαρμογή της πολιτικής της για την επιβολή του «νόμου και της τάξης».

Ο Σ...
μική...
των...
κατο...

απαιτεί η νομιμότητα ή η παρανομία των ενεργειών που τους αποδίδει η αστυνομία να κρίνεται από τη Δικαιοσύνη και όχι από τα αστυνομικά σώματα ασφαλείας.

Το ΚΙΝ.ΑΛΛ. εκδηλώνει -όπως και σε κάθε άλλο ζήτημα- διαφορετικές κατά περίπτωση αντιδράσεις, υπαγορευμένες από την εκάστοτε πολιτική σκοπιμότητα της ηγεσίας του. Το ΚΚΕ καταδικάζει την αστυνομική αυθαιρεσία, αλλά την εντάσσει στη λογική της εξυπηρέτησης των συμφερόντων της πλουτοκρατίας, άρα στον κανόνα και όχι στην εξαίρεση, και το ΜέΡΑ25 αναδεικνύει emphatically την αστυνομική βία θεωρώντας την ασύμβατη με το δημοκρατικό πολίτευμα και πληθλασιαστική της ανομίας. Τα ραδιοτηλεοπτικά κανάλια, σε απόλυτη συνάφεια με τις δεσμεύσεις της πολιτικής τους διαπλοκής, προβάλλουν επιλεκτικά τα γεγονότα, παραποιούν, κατά περίπτωση, τις πολιτικές αντιδράσεις και με διάφορα τεχνάσματα αιτιολογούν την έκνομη δράση της αστυνομίας.

Αυτή θα μπορούσε να είναι με δυο λόγια η περιγραφή των αντιδράσεων απέναντι σε τυπικά περιστατικά αστυνομικής βίας τα οποία από την έναρξη της επιχείρησης αποκατάστασης της «κανονικότητας» στη χώρα εδώ και κάποιους μήνες έχουν πληθύνει επικίνδυνα κι αυτή είναι σε γενικές γραμμές η περιγραφή των αντιδράσεων στην πρόσφατη καταγγελία κοριτσιού από το οποίο τα «όργανα της τάξης» απαίτησαν να γυμνωθεί στην πολυσύχναστη οδό Πατησίων.

Πολιτική της ζαρντινιέρας

Οι αντιδράσεις της ηγεσίας της αστυνομίας, των δικαστικών λειτουργιών, της κυβέρνησης και των μέσων ενημέρωσης στα φαινόμενα αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας συνιστούν μια ενιαία πολιτική στάση η οποία συγκαλύπτει μια πολιτική επιλογή που συμπυκνώνεται στην αποδοχή της εκτός νομικού και πολιτικού ελέγχου αστυνομικής δραστηριότητας

ενιαία πολιτική στάση η οποία συγκαλύπτει μια πολιτική επιλογή. Η πολιτική στάση απομονώνει κάθε περιστατικό αστυνομικής βίας από το πλαίσιο λειτουργίας και δράσης της αστυνομίας, το αποδίδει σε ατομικές συμπεριφορές αστυνομικών - δραστών ή το συμπιέζει με πράξεις των πολιτών - θυμάτων και το αιτιολογεί με διάφορα κατά περίπτωση επιχειρήματα, κάποιες φορές και εις βάρος της κοινής λογικής. Η πολιτική επιλογή, την οποία η στάση αυτή επιδιώκει να συγκαλύψει, συμπυκνώνεται στην αποδοχή της εκτός νομικού και πολιτικού ελέγχου αστυνομικής δραστηριότητας στο όνομα μιας υποτιθέμενης αποτελεσματικότητάς της. Πρόκειται για μια «πολιτική της ζαρντινιέρας», η οποία αποτυπώθηκε χαρακτηριστικά με όσα ακολούθησαν το προ ετών περιστατικό κακοποίησης ενός νέου σπουδαστή από αστυνομικούς στη Θεσσαλονίκη και έκτοτε επιβεβαιώθηκε ως προς τα βασικά χαρακτηριστικά της σε κάθε περιστατικό αστυνομικής αυθαιρεσίας.

Η «πολιτική της ζαρντινιέρας», όπως ακριβώς αντιμετωπίζει τα φαινόμενα της αστυνομικής αυθαιρεσίας, αντιμετωπίζει και κάθε πράξη πολιτικής διαφθοράς, απροκάλυπτης φοροδιαφυγής, ληστείας του δημόσιου χρήματος, καταπάτησης των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών, κάθε φαινόμενο ανομίας και παράβασης των κανόνων του δημόσιου βίου και του δημοκρατικού πολιτεύματος. Είναι αυτή ακριβώς η πολιτική που οδήγησε τη χώρα σε αδιέξοδο, οικονομικό, κοι-